

Arrest

nr. 133 466 van 20 november 2014
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2014 en op 12 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 mei 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 juni 2014 met nr. X.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend door de verzoekende partij op 19 juni 2014 op basis van artikel 39, § 2 van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 april 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Uit het Eurodac verslag van 7 april 2014 blijkt echter dat verzoekende partij reeds asiel heeft aangevraagd in Nederland, Italië en Zwitserland.

1.3. Op 28 mei 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1): (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

"Betrokkene verklaarde dat hij op 04.04.2014 is toegekomen in België. Drie dagen later, op 07.04.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in Saracha.

Uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Nederland, Italië en Zwitserland. Op 09.05.2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van 25§2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek terugname dat hen op 22.04.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt waarna de Italiaanse autoriteiten op 21.05.2014 alsnog hun expliciete akkoord terugname gaven op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij niet weet of hij in een ander land reeds eerder asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gevraagd of hij hier een verklaring voor had en stelde vervolgens dat hij denkt dat zijn vingerafdrukken in Griekenland genomen zijn. Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 waaruit blijkt dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Nederland, Italië en Zwitserland en gevraagd of hij daar een verklaring voor heeft. Betrokkene stelde dat deze informatie correct was. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij asiel heeft aangevraagd in Nederland op 03.03.2010 en op 21.03.2013 en dat hij eveneens asiel heeft aangevraagd in Italië op 06.06.2013 en in Zwitserland op 03.09.2013. Betrokkene verklaarde verder dat hij begin 2010 uit Afghanistan vertrokken zou zijn met auto's en te voet. Vanuit Afghanistan zou betrokkene naar Iran gereisd zijn waar hij ongeveer vijf dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per bus te voet en per auto vanuit Iran naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer twaalf dagen in het huis van de smokkelaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per bus en per boot van Turkije naar Griekenland gereisd zijn waar hij ongeveer anderhalve maand in Athene verbleven zou hebben. Via een vrachtwagen in een boot zou betrokkene vervolgens vanuit Griekenland naar Italië gereisd zijn. Na een verblijf van ongeveer vijftien dagen in een park in Rome zou betrokkene vervolgens per vrachtwagen naar Frankrijk gereisd zijn waar hij gedurende drie dagen verbleven zou hebben alvorens vanuit Frankrijk per vrachtwagen naar Nederland te reizen waar hij in maart 2010 zou zijn aangekomen en asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij van maart 2010 mei 2013 in Nederland verbleven zou hebben in het kader van twee asielaanvragen en dat hij in de opvangcentra van Tilburg, Roermond, Drachten en Groningen verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvragen in Nederland werden afgewezen. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens Nederland verliet en naar Italië reisde waar hij eveneens asiel aanvraag en gedurende een viertal maanden in het opvangcentrum van Crotone verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij de uitkomst van zijn asielaanvraag in Italië niet afwachtte en vanuit Italië per trein naar Zwitserland reisde waar hij eveneens asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende ongeveer vier maanden in de opvangcentra van "Chiasso" en "Lutseren" en dat zijn asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen en dat hij gerepatrieerd werd naar Italië. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië gedurende twee maanden in het station van Milaan verbleven zou hebben alvorens per trein vanuit Italië via Frankrijk naar België te reizen waar hij op 04.04.2014 zou zijn toegekomen en drie dagen later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij niet weet of hij eerder ooit elders asiel heeft aangevraagd. Gevraagd naar een verklaring daarvoor stelde betrokkene dat hij denkt dat zijn vingerafdrukken in Griekenland genomen werden (DVZ, vraag 22). Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 waaruit blijkt hij eerder twee keer asiel heeft aangevraagd in Nederland en vervolgens één keer in Italië en één keer in Zwitserland en gevraagd of hij daar een verklaring voor had. Betrokkene verklaarde daarop dat dit inderdaad klopt (DVZ, vraag 24) en verklaarde vervolgens dat hij in Nederland twee keer asiel heeft aangevraagd en

nadien in Italië en Zwitserland waarbij hij verklaarde dat zijn twee asielaanvragen in Nederland werden afgewezen, dat hij niet weet wat de uitkomst van zijn asielaanvraag in Italië is en dat zijn asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen en hij gerepatrieerd werd naar Italië (DVZ, vraag 25 en 40). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten in eerste instantie doelbewust heeft trachten te misleiden aangaande eerdere asielaanvragen in andere landen en zijn verblijf in andere landen dan het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten. Het is immers pas na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2014 waaruit blijkt er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk asielverzoeken door de Nederlandse, Italiaanse en Zwitserse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd dat betrokkene toegaf dat hij inderdaad asiel heeft gevraagd in Nederland, Italië en Zwitserland en dat zijn asielaanvragen in Nederland werden afgewezen, dat hij de uitkomst van zijn asielaanvraag in Italië niet kent en dat zijn asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen en dat hij door Zwitserland naar Italië werd gerepatrieerd terwijl hij eerst stelde dat hij niet weet of hij eerder in een ander land asiel heeft gevraagd. Dergelijke door betrokkene tentoongestelde houding tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 gaat in tegen de verplichting van de asielzoeker om mee te werken aan zijn eigen asielprocedure zoals omschreven in punt 205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (.205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" UNHCR, Genève, January 1992, p. 48-49). Deze door betrokkene tentoongespreide houding waarbij men eerst stelt niet te weten of men elders asiel heeft aangevraagd om vervolgens na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag te stellen dat men inderdaad elders asiel heeft aangevraagd en hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen, getuigt immers van weinig respect ten opzichte van de autoriteit die zijn asielaanvraag registreert teneinde de verantwoordelijke staat voor de uiteindelijke behandeling van zijn asielaanvraag vast te stellen en getuigt van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor hemzelf. Dergelijk gebrek aan medewerking is dan ook niet aanvaardbaar. Bovendien blijkt uit de informatie van de Nederlandse Liaisonambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België, dd. 14.04.2014, dat betrokkene in Nederland effectief twee keer asiel heeft aangevraagd en dat deze aanvragen op inhoudelijke gronden werden afgewezen. De verbindingssambtenaar informeerde de Belgische autoriteiten verder dat inzake de twee aanvraag betrokkene een beroep heeft ingediend dat gegrond werd verklaard en dat de IND hiertegen in hoger beroep ging maar dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State nog niets beslist heeft. De verbindingssambtenaar informeerde de Belgische autoriteiten verder dat de Zwitserse autoriteiten betrokkene op 30.09.2013 claimden bij de Nederlandse autoriteiten maar dat dit verzoek werd afgewezen omdat uit Eurodac bleek dat betrokkene na zijn laatste asielverzoek in Nederland in Italië een asielverzoek heeft ingediend en dat de Italiaanse autoriteiten betrokkene nooit geclaimd hebben bij Nederland alsook dat uit de informatie van de Nederlandse autoriteiten blijkt dat de Zwitserse autoriteiten betrokkene bij Italië geclaimd hebben en dat betrokkene door Zwitserland op 17.02.2014 werd overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 07.04.2014, de latere verklaringen van betrokkene dat hij in Nederland, Italië en Zwitserland asiel heeft aangevraagd en de informatie van de Nederlandse Liaisonambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België, dd. 14.04.2014, waaruit blijkt dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene nadat betrokkene op 17.02.2014 door de Zwitserse autoriteiten aan Italië werd overgedragen, werd voor betrokkene op 22.04.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 09.05.2014 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening van het verzoek terugname dat hen op 22.04.2014 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt waarna de Italiaanse autoriteiten, weliswaar laattijdig, op 21.05.2014 alsnog hun expliciete akkoord terugname gaven op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook

gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in Nederland opgesloten zal worden voor één jaar en dat hij gerepatrieerd zal worden naar Afghanistan en dat hij in Italië een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en er verkracht werd door Afghanen (DVZ, vraag 36). Met betrekking deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent echter niet zonder meer en automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag in Italië zou zijn afgewezen en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten, kan dan ook niet beschouwd worden als een reden die betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene's asielaanvraag werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving . Betrokkene brengt met betrekking de overdracht naar Italië dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om door de Italiaanse autoriteiten intentioneel te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Italië en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Met betrekking de door betrokkene opgegeven reden om zich te verzetten tegen een overdracht, met name dat hij in Italië verkracht zou zijn door Afghanen (DVZ, vraag 36) dient te worden opgemerkt dat deze reden niet beschouwd kan worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. De verklaring dat betrokkene in Italië verkracht zou zijn door Afghanen houdt immers geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag. Indien betrokkene in Italië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting door andere Afghanen dan dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich met deze feiten dient te richten de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Italiaanse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen

helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt ten opzichte van een overdracht aan Nederland in het kader van de Dublin-Verordening dient te worden opgemerkt dat Italië en niet Nederland de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene en dat een overdracht aan Nederland derhalve niet aan de orde is zodat de ten opzichte van Nederland aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland niet gerechtvaardigd zijn. Wat betreft een mogelijk risico blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM-bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011 ; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin- Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de

Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.04.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat er hiervoor geen specifieke reden is (DVZ, vraag 34). Met betrekking hiertoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980

betreffende de toegang het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1d, 25§1 en art. 25§2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij op de luchthaven van Milaan Malpensa aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen (4)."

1.4. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij op 9 juni 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in.

1.5. Bij arrest nr. 125 406 van 10 juni 2014 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De verzoekende partij vroeg in het kader van deze procedure de voortzetting met het oog op de behandeling van het beroep tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1. Hoewel de raadsman van de verzoekende partij dit ter terechtzitting betwist, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het voorwerp van het beroep gekend onder rolnummer 153 825 en het voorwerp van het beroep gekend onder rolnummer 154 359 hetzelfde is. Dit blijkt vooreerst uit het arrest nr. 125 406 waarbij de wnd. voorzitter als bestreden beslissing eveneens de bijlage 26quater van 28 mei 2014 aangeeft en beoordeelt zonder dat daarbij een – hetgeen de raadsman van verzoekende partij thans tracht te doen – opsplitsing wordt gemaakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder blijkt ook uit de middelen dat verzoekende partij met beide beroepen de bijlage 26quater van 28 mei 2014 in haar geheel beoogt te bestrijden.

2.2. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 153 825 en nr. 154 359 van rechtswege gevoegd.

De verzoekende partij heeft aan de Raad niet uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk verzoekschrift hij uitspraak moet doen.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 154 359 en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 153 825.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 2 van de EU-verordening 604/2013 in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verder voert zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing weigert de behandeling van de asielaanvraag door verzoekende partij ingediend.

Verwerende partij oordeelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 25, § 2 van voormelde Verordening.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt(..)

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Ondanks het expliciet akkoord tot terugname op grond van artikel 18, § 1, d) van voormelde Verordening kan verwerende partij er niet naast kijken dat er ernstig moet gevreesd worden dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekende partij in die lidstaat niet voldoen aan de Europeesrechtelijke vereiste minimumvoorwaarden en resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest.

Het motief dat Italië aan haar Europeesrechtelijke verplichtingen voor opvang de behoorlijke behandeling van de asielaanvraag voldoet steunt op oude bronnen die door de actuele werkelijkheid zijn achterhaald: Italië wordt overspoeld door asielzoekers (zie De Standaard 6 juni 2014, "In 24 uur tijd 2.500 migranten gered uit Middellandse Zee", stuk nr. 3) en heeft reeds in de eerste vijf maanden 40.000 asielzoekers te verwerken (zie De Standaard 5 juni 2014, "Italiaanse marine redt meer dan 440 migranten op de Middellandse Zee", stuk nr. 5) terwijl de eindteller wordt geschat op 100.000 asielzoekers voor 2014 en heeft daardoor niet langer de middelen voor opvang van de asielzoekers (zie De Standaard 7 juni 2014, "Dit keer gaat het mis", stuk nr. 4).

Ook het principe van het interstatelijk vertrouwensbeginsel als mag worden verondersteld dat Italië als Lidstaat aan haar Europeesrechtelijke verplichtingen van opvang en asielbehandeling voldoet is misplaatst: asielzoekers worden als beesten behandeld en de Europese Unie dreigt met sancties voor het wanbeleid (zie De Standaard 18 december 2014, "EU dreigt met sancties na video over Lampedusa" en "Vluchtelingen als beesten behandeld", stukken nrs. 6 en 7).

Uit de samenlezing van de verschillende feiten blijft dat Italië minstens administratief niet in staat is in uitvoering van haar Europeesrechtelijke verplichten de asielaanvraag van verzoekende partij te behandelen. Verzoekende partij heeft in Nederland een tweede asielaanvraag die lopende is en Italië heeft gefaald om de terugname aan Nederland te vragen. Dit wijst er ernstig op dat Italië niet in staat is om de asielaanvraag van verzoekende partij volgens de vereiste Europeesrechtelijke minimumnormen te behandelen.

Deze feiten die verwerende partij niet betwist zijn ernstige indicatoren dat Italië in haar asielbeleid faalt. Verwerende partij voert geen ernstige motief aan om dit tegen te spreken.

Italië weigerde evenmin om aan verzoekende partij hulp te bieden nadat hij door medebewoners van het opvangcentrum te Crotone was verkracht. Ten einde zichzelf veilig te stellen was verzoekende partij naar Zwitserland gevlucht die hem naar Italië terugstuurde nadat Nederland de terugname had geweigerd (hoewel zij een lopende asielprocedure voor verzoekende partij had). Daarna verbleef hij noodgedwongen het station van Milaan.

Verwerende partij kan bezwaarlijk blijven voorhouden dat het verblijf van twee maanden in het station van Milaan zonder eten, drank, bed of medische verzorging voldoet aan de vereiste Europeesrechtelijke minimumnormen van opvang.

De mishandelingen van verzoekende bij terugkeer naar Italië staan hiermee vast.

De motieven van de bestreden beslissing zijn kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel

vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Verzoekende partij meent in essentie dat indien zij dient terug te keren naar Italië, zij onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.4.1. Uit verzoekers verhoor blijkt dat hij voordat hij geconfronteerd werd met de Eurodac uitslagen, verklaarde zijn eerste asielaanvraag in België te hebben ingediend. De Raad wijst erop dat het van belang is dat een asielzoeker eerlijk is bij het indienen van zijn asielaanvraag en de autoriteiten op de hoogte brengt van alle feiten die relevant zijn. In de bestreden beslissing werd benadrukt dat dergelijke situatie ingaat tegen de verplichting van de asielzoeker om mee te werken. De vaststelling dat verzoekende partij al leugenachtige verklaringen aflegt over de plaatsen waar hij reeds asiel heeft aangevraagd, doet dan ook terecht vraagtekens plaatsen bij haar verklaringen dat zij in Italië zonder opvang diende te verblijven, verstoken van voedsel, drank of medische verzorging. Dit temeer nu verzoekende partij deze argumenten pas voor het eerst uit in het beroep voor de Raad en hiervan nooit gewag heeft gemaakt tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Aldaar beperkte verzoekende partij zich tot de stelling dat zij niet naar Italië wenste overgedragen te worden omdat zij aldaar het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat zij verkracht werd door Afghanen.

3.4.2. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij op zorgvuldige wijze de informatie verstrekt door verzoeker, met betrekking tot de ingediende asielaanvragen werd nagegaan.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker aangaande zijn verblijf in Italië, stelt de beslissing onder meer wat volgt:

"Met betrekking deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent echter niet zonder meer en automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) (...). De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag in Italië zou zijn afgewezen en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten, kan dan ook niet beschouwd worden als een reden die betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Het loutere feit dat betrokkene asielaanvraag werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking de overdracht naar Italië dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om door de Italiaanse autoriteiten intentioneel te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Italië en hij een bevel gekregen zou hebben om het land te verlaten kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Met betrekking tot de door betrokkene opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht, met name dat hij in Italië verkracht zou zijn door Afghanen (DVZ vraag 36) dient te worden opgemerkt dat deze reden niet beschouwd kan worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een

overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. De verklaring dat betrokkene in Italië verkracht zou zijn door Afghanen houdt immers geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag. Indien betrokkene in Italië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting door andere Afghanen dan dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich met deze feiten dient te richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Italiaanse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt ten opzichte van een overdracht aan Nederland in het kader van de Dublin-Verordening dient te worden opgemerkt dat Italië en niet Nederland de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene en dat een overdracht aan Nederland derhalve niet aan de orde is zodat de ten opzichte van Nederland aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland niet gerechtvaardigd zijn.”

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat dergelijke verklaringen, afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten in het kader van de asielaanvraag. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker, indien hij effectief in Italië het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting door andere Afghanen, geen hulp zou kunnen krijgen of zich niet zou kunnen richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de bevoegde Italiaanse autoriteiten en dat zij hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen.

3.4.3. De Raad wijst er voorts op dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom , § 14, mutatis mutandis, N. v. the United Kingdom 2008, § 42). Artikel 3 kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis, EHRM N. v. the United Kingdom 2008, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§70-71).

3.4.4. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië en dat tevens werd geoordeeld dat de uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, niet automatisch betekent dat de verzoekende partij blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Hij verwijst hierbij naar verschillende rapporten die zij onder de loep heeft genomen.

3.4.5. Verzoekende partij verwijst slechts naar enkele krantenartikelen om deze uitvoerige informatie waarop de verwerende partij beroep heeft gedaan, te ontkrachten. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat deze krantenartikelen geheel gericht zijn op de situatie van bootvluchtelingen, situatie die niet op verzoeker van toepassing is. De voorts loutere verwijzing in deze krantenartikelen naar *‘betreurenswaardige omstandigheden in vele Italiaanse detentiecentra’* zonder dat dit nader wordt geduid, vermag evenmin afbreuk te doen aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing die gesteund is op een veelheid van objectieve informatie.

3.4.6. Ook uit het loutere feit dat Italië nooit de overname van verzoekende partij aan Nederland heeft gevraagd, kan niet geconcludeerd worden dat een overdracht naar Italië verzoekende partij in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM stelt.

3.5. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin maakt zij een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

3.6. Het enig middel is voorts niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 2 van de Verordening nr. 604/2013. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 2 van de Verordening nr. 604/2013 zou schenden.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475), hetgeen in casu gebeurd is.

3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 153 825 en 154 359 worden gevoegd

Artikel 2

In zaak 153 825 wordt de afstand vastgesteld.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER